

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **A. H.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 120, vedené pod sp. zn. 1 As 56/2010, a proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 112, vedené pod sp. zn. 1 As 57/2010,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 As 56/2010 a 1 As 57/2010 **se s p o j u j í** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 As 56/2010.
- II. Kasační stížnosti **se o d m í t a j í**.
- III. Žádny z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2008, č. j. 5155/RR/2008-3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín, oddělení státní památkové péče, ze dne 1. 2. 2008, č. j. MuJc/2008/2594/SPP/Mez/1, jímž byla žalobkyni uložena pořádková pokuta ve výši 16 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za nevytvoření základních podmínek k provedení kontroly a porušení povinnosti poskytnout součinnost ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně brojila proti citovanému rozhodnutí podáním míněným jednak jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), ale rovněž jako žaloba proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 s. ř. s. Nečinnost správního orgánu podle žalobkyně spočívala v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími návrhy uplatněnými v odvolání, dříve než o odvolání rozhodl.

Krajský soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 101, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížnost, v níž uváděla, že byly dány důvody také pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a namítla neúčinnost doručení předmětného rozsudku podle § 50d odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“). Usnesením ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 114, krajský soud vyzval žalobkyni k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci zástupce. Následným přípisem ze dne 29. 4. 2010 žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty pro doplnění náležitostí kasační stížnosti. Současně navrhla, aby soud rozhodl o neúčinnosti doručení usnesení č. j. 30 Ca 95/2008 - 114. Usnesením ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 95/2008 - 120, krajský soud oba návrhy žalobkyně na vyslovení neúčinnosti doručení zamítl.

Krajský soud rozhodoval rovněž o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Usnesením ze dne 12. 1. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 100, tuto žalobu odmítl. Proti citovanému usnesení brojila žalobkyně dne 11. 3. 2010 kasační stížností, v níž namítla neúčinnost doručení předmětného usnesení podle § 50d odst. 1 o. s. ř. Usnesením ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 106, krajský soud vyzval žalobkyni k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci zástupce. Následným přípisem ze dne 29. 4. 2010 žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce z řad advokátů a o prodloužení lhůty pro doplnění náležitostí kasační stížnosti. Současně navrhla, aby soud rozhodl o neúčinnosti doručení usnesení č. j. 30 Ca 96/2008 - 106. Usnesením ze dne 6. 5. 2010, č. j. 30 Ca 96/2008 - 112, krajský soud oba návrhy žalobkyně na vyslovení neúčinnosti doručení zamítl.

Proti oběma usnesením krajského soudu o zamítnutí návrhů na vyslovení neúčinnosti doručení č. j. 30 Ca 95/2008 - 120 a č. j. 30 Ca 96/2008 - 112, podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnosti namítající, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu prokazatelně plně neodpovídá rozhodnému skutkovému i právnímu stavu věci, čímž soud opět neposkytl ochranu jejím veřejným subjektivním právům, neboť zcela přешel a řádně se nevypořádal s jí navrženými důkazy. Krajský soud pominul pro účinnost doručení předmětných usnesení rozhodné ustanovení § 50 odst. 1, věta za středníkem, o. s. ř., podle něhož se písemnost považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti, což se v posuzovaných případech nestalo. Dále stěžovatelka konstatovala, že ani předmětná usnesení krajského soudu jí dosud nebyla řádně a účinně doručena pro stejné vady na straně doručujícího orgánu. Navrhla proto, aby odesílající soud neprodleně rozhodl, že doručení předmětných usnesení je neúčinné. Pro případ, že by krajský soud nerevokoval napadená usnesení, stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud tato usnesení zrušil.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil věci pod sp. zn. 1 As 56/2010 a 1 As 57/2010 ke společnému projednání, jelikož v obou případech jde o totožné účastníky a věci spolu skutkově souvisejí.

Vzhledem k charakteru kasačních stížností stěžovatelky podaných dne 4. 6. 2010 proti usnesením krajského soudu o zamítnutí návrhů na vyslovení neúčinnosti doručení (č. j. 30 Ca 95/2008 - 120 a č. j. 30 Ca 96/2008 - 112), nebylo na místě, aby se krajský soud jakkoli dále vyjadřoval k návrhům stěžovatelky na vyslovení neúčinnosti doručení těchto usnesení. Z dosavadního obstrukčního chování stěžovatelky namítající neúčinnost doručení téměř všech písemností, jež jsou jí krajským soudem doručovány, bylo možné usuzovat, že další rozhodování o těchto návrzích krajským soudem by mohlo vést k popření cíle řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr krajského soudu o tom, že nebyly dány důvody pro vyslovení neúčinnosti doručení rozhodnutí krajského soudu č. j. 30 Ca 95/2008 - 101, č. j. 30 Ca 95/2008 - 114, č. j. 30 Ca 96/2008 - 100 a č. j. 30 Ca 96/2008 - 106. Nejvyšší správní soud se nicméně níže podrobně zabýval posouzením včasnosti podaných kasačních stížností.

K otázce neúčinnosti doručení rozhodnutí lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 1 As 24/2010 - 193 (nebo obdobně rozsudek ze dne 10. 11. 2010, č. j. 1 As 76/2010 - 58), v němž zdejší soud konstatoval, že „[p]ro doručování písemností v soudním řízením před správními soudy obecně platí, že soud doručuje písemnosti primárně do datové schránky; není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán (§ 42 odst. 1 s. ř. s.). Pro způsob doručování se obdobně užijí předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li soudní řád správní jinak (§ 42 odst. 5 s. ř. s.).“ Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. se do vlastních rukou doručují zásilky, u nichž tak stanoví zákon (např. rozsudek) nebo nařídí-li tak soud. „Při doručování písemností určených do vlastních rukou se postupuje podle § 49 o. s. ř. Nezastihne-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Z uvedené právní úpravy doručování písemností určených do vlastních rukou plyne, že není-li adresát písemnosti zastižena, je písemnost uložena a adresátu písemnosti je zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Pokud si v zákonem stanovené desetidenní lhůtě uvedenou písemnost nevyzvedne, nastává fikce doručení posledním dnem této lhůty.“

V posuzovaném případě nebyla datová schránka stěžovatelky nalezena (srov. úřední záznamy ze dne 6. 5. 2010 na č. l. 122 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 95/2008 a na č. l. 114 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 96/2008), proto byla napadená usnesení stěžovatelce doručována do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z doručenek založených na č. l. 122 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 95/2008 a na č. l. 114 soudního spisu sp. zn. 30 Ca 96/2008 je zřejmé, že stěžovatelka nebyla v době doručování zastižena na adrese svého trvalého bydliště, proto byly písemnosti uloženy v provozovně provozovatele poštovních služeb a připraveny k vyzvednutí dne 11. 5. 2010 a stěžovatelce byly zanechány výzvy k vyzvednutí zásilek. Stěžovatelka si předmětné písemnosti v úložní době nevyzvedla, proto byly vloženy do domovní schránky dne 24. 5. 2010. Je nesporné, že zásilky byly uloženy dne 11. 5. 2010. Desetidenní lhůta pro vyzvednutí písemností uběhla v pátek 21. 5. 2010. V pondělí 24. 5. 2010 byly písemnosti stěžovatelce vhozeny do domovní schránky. Z výše popsání skutkového stavu vyplývá, že napadená usnesení byla stěžovatelce doručena fikcí v pátek 21. 5. 2010. Námitka nesprávného, resp. neúčinného doručení proto není důvodná, neboť stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní

skutečnost předpokládanou v § 50d o. s. ř., jež by účinnost doručení napadených usnesení zpochybnila.

Obě kasační stížnosti podala stěžovatelka faxem dne 4. 6. 2010 a v zákonem stanovené lhůtě je doplnila písemným podáním (na poštu podáno 7. 6. 2010, krajskému soudu doručeno 8. 6. 2010). Stěžovatelka tedy podala kasační stížnosti v poslední den dvoutýdenní lhůty podle § 106 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byly podány včas, tj. nejsou ani předčasné, ani opožděné; důvod pro odmítnutí kasačních stížností podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. není naplněn.

Z textu kasačních stížností vyplývá, že stěžovatelka písemnosti fakticky obdržela, zná dokonce podací čísla a data podání zásilek, která nelze běžně zjistit jinak než právě z obálky. Stěžovatelka se seznámila s obsahem zásilek (napadenými usneseními krajského soudu) a podala včasné kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu tedy není zřejmé, v čem by mělo spočívat stěžovatelkou tvrzené zkrácení na jejích právech.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „*usnesení o návrhu žalobce na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné je nutno považovat pouze za rozhodnutí upravující vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé.*“ V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud poukázal na to, že při posouzení včasnosti kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu, jehož účinné doručení bylo návrhem účastníka zpochybněno, není vázán usnesením krajského soudu o tomto návrhu, a sám si posuzuje, kdy, případně zda vůbec bylo rozhodnutí krajského soudu doručeno. Usnesení krajského soudu o návrhu na prohlášení neúčinnosti doručení tudíž nemá vliv na rozhodnutí o kasační stížnosti, resp. na to, zda bude jako včasná projednána. Odnětí možnosti brojit proti tomuto usnesení kasační stížností tak účastníka řízení v jeho právech nikterak nezkracuje.

Jelikož stěžovatelka podala své kasační stížnosti proti rozhodnutím krajského soudu, jimiž se pouze upravuje vedení řízení, Nejvyšší správní soud její kasační stížnosti odmítl jako nepřipustné [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně
senátu